

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **Ing. M. B.**, zast. Mgr. Veronikou Bočanovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Lazarská 11/6, proti žalovanému: **Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 42, v řízení o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 8.9.2009 č.j. UZSVM/A/25062/2009-OPSJ

t a k t o :

- I. Rozhodnutí generálního ředitele Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 8.9.2009 č.j. UZSVM/A/25062/2009-OPSJ a rozhodnutí Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 24.8.2007 č.j. UZSVM/A/47158/2007-SOK se zrušují.
- II. Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových soud nařizuje, aby ve lhůtě do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci informaci – jmenný seznam zaměstnanců Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, kteří měli v červenci 2007 oprávnění zastupovat Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových před soudy České republiky.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky Mgr. Veroniky Bočanové.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) generální ředitel Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových (dále jen „ÚZSVM“) potvrdil rozhodnutí ÚZSVM ze dne 24. 8. 2007 č.j. ÚZSVM/A/47158/2007-SOK, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o zaslání jmenného seznamu zaměstnanců ÚZSVM oprávněných v červenci 2007 zastupovat ÚZSVM (stát) před soudy ČR. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce dne 17. 8. 2007 požádal ÚZSVM s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) o poskytnutí následujících informací:

1. Kolik zaměstnanců ÚZSVM mělo v červenci 2007 oprávnění zastupovat ÚZSVM (stát) před soudy ČR?
2. Jakým způsobem a kdo toto oprávnění uděluje (udělil)?
3. Jmenný seznam zaměstnanců dle prvního bodu.
4. Kolik externích subjektů (všechny subjekty, které nejsou zaměstnanci ÚZSVM) mělo plnou moc k zastupování ÚZSVM před soudy v červenci 2007?
5. Jmenný seznam všech subjektů dle bodu 4.
6. Jaké byly náklady vynaložené ÚZSVM na poskytování právních služeb externími subjekty (subjekty, které nejsou zaměstnanci ÚZSVM) za období 1.1.2007 až 31.7.2007 celkem a v členění dle jednotlivých subjektů?
7. V kolika řízeních před soudy je ÚZSVM účastníkem na straně žalované a v kolika na straně žalující ke dni 15. 7. 2007?

ÚZSVM doručil žalobci dne 3.9.2007 rozhodnutí č.j. ÚZSVM/A/47158/2007-SOK ze dne 24.8.2007, kterým část žádosti o poskytnutí informací pod bodem 3 odmítl. Žalobce podal proti výše citovanému rozhodnutí odvolání, o kterém bylo rozhodnuto generálním ředitelem ÚZSVM dne 17.9.2007 pod č.j. ÚZSVM/A/48990/2007-SOK tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24.8.2007 se potvrzuje a požadovaná informace se žadateli neposkytne. Proti rozhodnutí generálního ředitele ÚZSVM podal žadatel žalobu, o které rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem č.j. 7 Ca 278/2007-37 ze dne 26.2.2009 tak, že rozhodnutí generálního ředitele ÚZSVM ze dne 17.9.2007 č.j. ÚZSVM/A/48990/2007-SOK pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil ÚZSVM k dalšímu řízení. Generální ředitel ÚZSVM při svém novém rozhodování v dané věci vycházel z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26.2.2009 sp. zn. 7 Ca 278/2007 a z námitek v podání žalobce. Ten se v odvolání soustředil na argument: *„Jelikož se mnou požadované informace týkají výlučně zaměstnanců Vašeho úřadu, jejichž plat je poskytován z rozpočtové kapitoly Ministerstva financí ČR, je zde prostor pro požadavek na mnohem širší okruh informací (viz. § 8b zák.č.106/1999 Sb.), než pouhý jmenný seznam (nemluvě o faktu, že pouhé jméno není dostatečným identifikátorem konkrétního subjektu údajů).“* Dále pak tento argument doplňuje: *„Právo na informace je totiž jednou z hlavních záruk zákonnosti veřejné správy, jejíž známkou má být průhlednost ve vztahu k veřejnosti“*. Žalobce uzavírá, že: *„Na základě tohoto ustanovení tedy ÚZSVM musí poskytnout bez souhlasu zaměstnanců ÚZSVM jejich jména a příjmení (a také další osobní údaje, které však žalobce nežádá) spolu s informacemi o jejich úřední činnosti, resp. pracovním zařazení.“*

K těmto argumentům žalobce odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že zaměstnanci ÚZSVM, kteří vystupují za stát v řízeních před soudy, rozhodčími orgány, správními úřady a jinými orgány, dle § 2 a násl. zákona č. 201/2002 Sb., o Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „právní zástupci“), pobírají plat dle zákona č. 201/1997 Sb., od státu, který je jejich zaměstnavatelem. Z uvedeného je zřejmé, že vztahy mezi právními zástupci a státem jsou vztahem zaměstnance

a zaměstnavatele a řídí se výhradně zákoníkem práce a souvisejícími pracovněprávními předpisy. *Právní zástupci tedy nejsou osobami, kterým stát poskytuje veřejné prostředky.* V daném případě nelze poskytnout žadateli jména a příjmení právních zástupců s odůvodněním, že se jedná o aplikaci § 8b zákona č. 106/1999 Sb., který ÚZSVM jako povinnému ukládá poskytnout osobní údaje osobě, které poskytl veřejné prostředky, neboť *právní zástupci nejsou osobami, na které § 8b zákona č. 106/1999 Sb., pomýšlí.* Poskytnutím informací dle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., se rozumí zprostředkování informací o skutečnostech, které se týkají zákonem stanovené působnosti povinného subjektu. Působností se rozumí určitý okruh úkolů, které jsou ÚZSVM vymezeny několika zákony. Žalobce žádal o poskytnutí jmen a příjmení právních zástupců, kteří zastupují stát před soudy, rozhodčími orgány, správními úřady a jinými úřady, a ÚZSVM byl proto povinen posoudit, zda se požadované informace vztahují k působnosti vymezené ÚZSVM pouze zákonem č. 201/2002 Sb. Právní zástupci zastupují stát v řízeních, která jsou ovládána zásadou veřejnosti. Nelze opomenout, že procesní pravidla umožňují komukoliv, žalobce nevyjímaje, zúčastnit se kteréhokoliv ústního jednání před soudem, ve kterém je účastníkem stát zastoupený ÚZSVM. Právě tato procesní pravidla jsou považována za nejúčinnější princip sloužící k zachování práva na spravedlivý a nestranný proces. Jestliže tedy byla v tomto případě žádost motivována nejistotou v profesní úrovni jednotlivých právních zástupců nebo snad nejistotou v jejich angažovanosti při jednotlivých ústních jednáních ve prospěch státu, má žalobce právo se zúčastnit libovolného soudního řízení a o pracovních výkonech právních zástupců před soudem se osobně přesvědčit. Jeho požadavek na poskytnutí jmen a příjmení právních zástupců zaměstnaných ÚZSVM, který není podložen žádným zjištěným, dokonce ani tvrzeným pochybením některého právního zástupce ÚZSVM, však není informací, která se týká působnosti ÚZSVM vymezené zákonem č. 201/2002 Sb. Naopak v tomto případě žalobce žádá poskytnutí informace, která je zaměřena pouze na soukromou sféru právních zástupců ÚZSVM. Poskytnutí takové informace by jednoznačně odporovalo účelu a smyslu zákona č. 106/1999 Sb., jehož legitimním a rozumným cílem bylo zprůhlednění fungování státní správy zejména při výkonu jejího vrchnostenského postavení a nikoli opatřování si seznamů jmen a příjmení státních zaměstnanců určité profese, a to bez zjevného účelu, ke kterému má tento seznam sloužit. Právo na informace je zakotveno v čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, a je tedy ústavně zaručeným právem. Podmínky a provedení práva na informace dle Listiny základních práv a svobod stanoví zákon, v tomto případě zákon č. 106/1999 Sb. Dle zásad ústavní konformity musí být právo na informace vykládáno tak, aby aplikace zákona č. 106/1999 Sb., nevedla ve svých důsledcích k faktickému zúžení rozsahu jiných ústavně zaručených práv, v tomto případě ke zúžení práva na ochranu jména a na ochranu soukromí. V případě takové aplikace práva by se totiž ÚZSVM dostal do rozporu s obecnou zásadou výkladu ve prospěch práv a svobod a současně i do rozporu s příkazem šetření smyslu práv a nezneužívání možných omezení, který je obsažen v čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Vzájemný střet práva na informace se základním lidským právem na ochranu osobnosti a soukromého života, tedy základních práv stojících na stejné úrovni, je dle odvolacího orgánu nutno posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti a rozhodnout, kterému z těchto práv má být dána přednost. Přitom se vychází ze zásady proporcionality, tedy že pozitiva z práva upřednostňovaného musí vyvážit negativní dopady do práva potlačovaného. Předmětem žádosti je pouze jmenný seznam zaměstnanců vykonávajících určitý druh práce, bez konkretizace důvodu takového požadavku. Taková informace je snadno zneužitelná, resp. využitelná k jinému účelu, než ke kterému jsou informace dle zákona č. 106/1999 Sb., veřejnosti poskytovány. Je naprosto nepřiměřené, aby ÚZSVM zveřejnil jmenný seznam právních zástupců, ztenčil jejich právo na ochranu osobnosti, a nevyhnutelně tak vystavil tyto

zaměstnance možným neoprávněným zásahům do jejich soukromí, zejména když žalobce nesdělil, jaké důvody jej vedou k požadavku na takovou informaci, ani nesdělil, jak s takovou informací naloží. Poskytnutí jmen a příjmení s uvedením pracovního zařazení zaměstnance zjevně není relevantní ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb., tím méně je možné, aby ÚZSVM poskytl jakékoliv informace o zaměstnancích bez jejich souhlasu. Lidská důstojnost jako hodnota ukotvená v samotném ústavním pořádku se do pracovněprávních vztahů promítá tak, že zaměstnavatel výslovně nesmí poskytnout žádné údaje o zaměstnanci bez jeho souhlasu. Opačný výklad by ze státních zaměstnanců učinil pouhé objekty státní vůle a zpochybnil by suverenitu a kvalitu státních zaměstnanců jako subjektů práv a povinností v rámci pracovněprávního vztahu. Poskytnutí informace žalobci o jménech a příjmeních konkrétního pracovního zařazení (právních zástupců ÚZSVM) rovněž vylučuje znění zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), neboť takový řetězec informací zcela jednoznačně identifikuje konkrétní osobu.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Dále žalobce požadoval, aby soud nařídil žalovanému poskytnout žalobci jím požadované informace a uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci náklady řízení. V žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh řízení o jeho žádosti o poskytnutí informací, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Poté namítl, že nepovažuje napadené rozhodnutí za správné ani po obsahové, ani po formální stránce. Napadené rozhodnutí dle názoru žalobce neobsahuje všechny formální náležitosti rozhodnutí správního orgánu požadované ustanovením § 69 odst. 1 správního řádu. Pro případ, že by soud dospěl k názoru, že napadené rozhodnutí je po formální stránce bezvadné, resp. že jeho formální vady nedosahují takové intenzity, které by ho činily nicotným, žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné.

Žalobce dále uvedl, že své odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí odůvodnil:

1. nemožností aplikovat na podanou žádost § 11 a násl. občanského zákoníku;
2. irelevancí § 10 a § 13 zákona o ochraně osobních údajů ve vztahu k jeho žádosti;
3. ustanovením § 5 zákona o ochraně osobních údajů;
4. ustanovením § 8b zákona č. 106/1999 Sb.,

Žalovaný v odvolacím řízení potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadeným rozhodnutím, které odůvodnil:

- a) nemožností aplikovat na žádost žalobce § 8b zákona č. 106/1999 Sb.;
- b) tvrzenou irelevancí zákona č. 106/1999 Sb., ve vztahu k žádosti žalobce pro údajný rozpor s § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.;
- c) tvrzeným rozporem s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod;
- d) tvrzeným zákazem zaměstnavatele poskytovat jakékoli údaje o zaměstnanci;
- e) údajnou překážkou v poskytnutí požadovaných informací v podobě obecné existence zákona o ochraně osobních údajů.

Z výše uvedeného je dle žalobce zřejmé, že žalovaný se zevrubněji zabíral pouze odvolacím důvodem č. 4 a ostatní ponechal de facto bez povšimnutí. K tvrzením žalovaného uvedeným výše pod písm. a) - e) žalobce namítl, že jedním z ustanovení, o které žalobce také opřel své odvolání, resp. i žádost, je výjimka z aplikace § 8a zákona č. 106/1999 Sb.,

upravená v § 8b téhož zákona. Podle tohoto ustanovení povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Výjimkou jsou veřejné prostředky podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. To znamená, že poskytování platu dle zákona č. 201/1997 Sb., touto výjimkou chráněno není. Podle § 8b odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., je zde prostor pro požadavek na mnohem širší okruh informací, než pouhý jmenný seznam (jméno a příjmení, rok narození, obec trvalého pobytu příjemce veřejných prostředků a výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků). Plat zaměstnanců UZSVM je poskytován z rozpočtové kapitoly Ministerstva financí ČR, takže nepochybně jde o veřejné prostředky ve smyslu ustanovení § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce se neshoduje s právním názorem žalovaného, že plat (nikoli mzda) poskytnutý z veřejných prostředků navždy opouští kategorii veřejných prostředků jako takovou.

Dle názoru žalobce je nepochybné, že žalovaný je povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., že požadovanými informacemi disponuje a že veškeré informace, kterými disponuje, získal na základě zákona, v mezích zákona a způsoby dle zákona, neboť jinak tomu u orgánu veřejné moci ani být nemůže. Proto je zákon č. 106/1999 Sb., relevantní právní normou k jeho žádosti. Právo na informace i právo na ochranu soukromí patří mezi práva garantovaná Listinou. Z jejich podstaty je zřejmé, že jsou vůči sobě často v kontradiktorním postavení. Žalobce souhlasí se žalovaným, že v takovém případě je třeba vycházet ze zásady proporcionality a jejich přesnou hranici nalézt za použití čl. 4 odst. 4 Listiny. Listina v obou případech odkazuje na zákon, v prvním případě se jedná zejména o zákon č. 106/1999 Sb., v druhém případě o zákon o ochraně osobních údajů. Žalobce je toho názoru, že obě tyto normy poskytnutí požadovaných informací aprobují. Je přesvědčen, že informace o tom, který zaměstnanec konkrétního státního úřadu disponuje určitou konkrétní pravomocí (v daném případě zastupovat stát před soudy, v rozhodčích řízeních atd.), je informací, jejíž poskytnutí je naplněním jednoho z účelů zákona č. 106/1999 Sb., a to zajištění principu publicity veřejné správy. Právo na informace je totiž jednou z hlavních záruk kontroly zákonnosti veřejné správy, jejímž znakem má být průhlednost ve vztahu k veřejnosti. Veřejnost musí mít právo vědět, který konkrétní zaměstnanec veřejné správy vyřizuje tu kterou agendu. Možnost široké veřejnosti kontrolovat stát při výkonu jeho vrchnostenského postavení musí nutně převážet nad eventuálním zájmem některého úředníka zůstat v anonymitě. Daný případ je o to prostší, že se jedná o údaje, které nejsou před veřejností nijak zvlášť chráněny (viz např. žalovaným zmiňovaná možnost, byť pro získání požadovaných informací zcela absurdní, navštěvovat jednotlivá soudní jednání) a nejsou ani zneužitelné. Žalovaným opakovaně uváděná argumentace, že žalobce nedeklaroval, proč o požadované informace žádá a jak s nimi hodlá naložit, je dle mínění žalobce zcela nepřipadná. Tento fakt nemůže mít vliv při uplatnění zásady proporcionality ani zakládat rozpor s čl. 4 odst. 4 Listiny. Důvod pro požadování informací není povinnou náležitostí žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb., a trvání na jeho sdělení (jako podmínky pro poskytnutí informací, resp. pro zvážení toho, zda poskytnutí vyhovět či nikoli) by bylo zcela proti smyslu svobodného přístupu k informacím dle zákona č. 106/1999 Sb.

Tvrzení, že žalovaný nemůže poskytnout požadované informace, když musí coby zaměstnavatel zachovávat mlčenlivost o osobních údajích svých zaměstnanců, nedají-li mu tyto svůj souhlas s jejich poskytnutím, považuje žalobce za účelové. Zákon o ochraně osobních údajů je nepochybně v daném případě k zákoníku práce (na který v prvním odstavci své argumentace žalovaný povšechně odkazuje) v postavení *lex specialis*. Zákon o ochraně osobních údajů v § 5 obsahuje také výjimky, kdy je možno poskytnout určité osobní údaje

i bez souhlasu subjektu údajů. Vedle toho je třeba vzít v úvahu, že žalovaný žádného svého zaměstnance o poskytnutí předmětného souhlasu nepožádal.

K argumentaci žalovaného, že jméno a příjmení ve spojení s informací o konkrétním pracovním zařazení („právní zástupce ÚZSVM“) tvoří řetězec informací umožňující identifikaci konkrétní osoby, a proto je poskytnutí informací takového rozsahu vyloučeno ustanoveními zákona o ochraně osobních údajů, žalobce uvedl, že tuto myšlenku žalovaný dále nerozvedl a nevyvrátil ani jemu známý názor žalobce o přiléhající aplikaci ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů na daný případ. Ohledně možnosti konkrétní identifikace subjektu údajů naznačené žalovaným má žalobce za to, že mu není známa žádná veřejně přístupná databáze, která by umožňovala bližší identifikaci konkrétního subjektu na základě jména, příjmení a pracovního zařazení. Také Úřad pro ochranu osobních údajů zastává opačný názor než žalovaný. Požadované informace by žalobci neumožňovaly uvedené zaměstnance jakkoli soukromně kontaktovat, leda by jim mohl zaslat dopis prostřednictvím centrální podatelny žalovaného (z požadovaných informací žalobce nezíská povědomí ani o přibližném místě, kde se subjekt údajů zdržuje, neboť žalobce má desítky expozitur, resp. odloučených pracovišť, po celé České republice). I na takový dopis by pak bylo třeba nahlížet tak, že není adresován konkrétnímu subjektu údajů, ale veřejnému činiteli. Nadto informaci o pracovním zařazení žalovaný poskytl z vlastní iniciativy, aniž by o to žalobce žádal. Již ze samotné formulace žalobcovy žádosti je zřejmé, že žalobce nevěděl, že právo zastupovat ÚZSVM před soudy ČR mají pouze a jen zaměstnanci jednoho konkrétního pracovního zařazení („právní zástupce ÚZSVM“), jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Vzhledem k výše uvedenému má žalobce za to, že má nárok na poskytnutí požadovaných informací spočívajících ve jmenném seznamu (jméno a příjmení) zaměstnanců ÚZSVM, kteří měli v červenci 2007 oprávnění zastupovat ÚZSVM (stát) před soudy ČR, a že rozhodnutí žalovaného je nezákonné.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že odmítá jako právně irelevantní tvrzení žalobce, že rozhodnutí žalovaného jsou nesprávná a že byla vydána v rozporu s právními předpisy. Žalovaný trvá na důvodech, které ho vedly k odmítnutí poskytnout žalobci jmenný seznam zaměstnanců ÚZSVM, kteří byli v červenci 2007 oprávnění zastupovat ÚZSVM před soudy ČR, a to s odkazem na ústavní ochranu osobních údajů těchto zaměstnanců. Současně trvá na tom, že předmětný jmenný seznam obsahuje osobní údaje, neboť se týká určité fyzické osoby či skupiny fyzických osob, a lze proto na jeho základě určitou osobu identifikovat. Žalovaný tedy považuje za správné, že s odkazem na ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., ustanovení § 5 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů a ustanovení § 11 až § 16 občanského zákoníku odmítl žalobci poskytnout požadované osobní údaje. Žalovaný odmítá tvrzení žalobce o přípustnosti použití výjimky upravené v ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o kterou žalobce zdůvodňuje nárok na poskytnutí základních osobních údajů o osobách, kterým byly poskytnuty veřejné prostředky. Žalovaný je na rozdíl od žalobce toho názoru, že zaměstnance ÚZSVM nelze považovat za příjemce veřejných prostředků, a vyslovuje v této souvislosti přesvědčení, že příjemcem veřejných prostředků ze státního rozpočtu je toliko ÚZSVM a nikoli jeho konkrétní zaměstnanci. Akceptace opačného výkladu by mohla vést k nepřiměřené extenzi tohoto ustanovení a k ústavně nekonformním zásahům do soukromí všech zaměstnanců státního sektoru. V neposlední řadě by takovýto výklad mohl směřovat i k vytváření nerovností v přístupu k právu na ochranu soukromí a ochranu osobnosti mezi jednotlivými kategoriemi zaměstnanců. Žalovaný v této souvislosti odkázal na důvodovou zprávu k zákonu

č. 106/1999 Sb., kde se již úvodem stanoví, že „navrhovaný zákon je obecnou právní normou, která zajišťuje právo veřejnosti na informace, které mají k dispozici státní orgány, orgány územní samosprávy, jakož i další subjekty, které rozhodují na základě zákona o právech a povinnostech občanů a právnických osob. Výjimkou z tohoto pravidla budou informace, jejichž poskytnutí zákon vylučuje či v nutné míře omezuje. Jde zejména o informace, které jsou na základě zákona prohlášeny za utajované, či informace, které by porušily ochranu osobnosti a soukromí osob.“ Ve vztahu ke zvláštní části zákona se v důvodové zprávě konstatuje, s akcentem na ústavněprávní omezení práva na přístup k informacím, že Listina základních práv a svobod (čl. 10 a čl. 17 odst. 4) povoluje chránit informace před poskytnutím „jde-li o opatření demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu a veřejnou bezpečnost, popř. vyslovuje pozitivně právo každého na ochranu osobnosti a na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů své osobě.“

Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil zásadní nesouhlas s tvrzením žalobce, že zaměstnanec ÚZSVM na funkci „právní zástupce“ je při výkonu své pracovní činnosti nositelem rozhodovacích pravomocí a že by se v této souvislosti jednalo o úřední postup. Při výkonu pracovní činnosti „právního zástupce“ se jedná výhradně o ochranu vlastnických a jiných majetkových práv státu, kde je užíváno výlučně soukromoprávních nástrojů, zcela postrádajících vrchnostenský charakter. Na základě výše uvedeného je tedy nade vší pochybnost dáno, že takovou pracovní činnost nelze považovat za výkon veřejné moci, a zaměstnance ÚZSVM ve funkci „právní zástupce“ tedy nelze považovat za nositele veřejné moci. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že je povinen poskytnout žalobci osobní údaje i bez souhlasu subjektu údajů dle ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Je naopak toho názoru, že toto ustanovení nelze aplikovat na splnění povinnosti povinného subjektu poskytovat informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb., informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Podle § 8b odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.

Podle § 8b odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Soud předně považuje za nutné uvést, že napadené rozhodnutí není stíženo vadami, které by způsobovaly jeho nicotnost. Toto rozhodnutí vydal jakožto odvolací orgán generální ředitel Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, který byl k jeho vydání věcně příslušný. Napadené rozhodnutí – ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně – není vnitřně rozporná ani netrpí ani jinými vadami, pro které by je nebylo možné považovat za rozhodnutí správního orgánu (§ 77 správního řádu). Žalobce ostatně ani nespécifikoval, v čem spatřuje formální vady způsobující nicotnost rozhodnutí, o nichž se zmiňuje v čl. II. žaloby. Napadené rozhodnutí rovněž není nepřezkoumatelné. Dle názoru soudu obsahuje veškeré náležitosti stanovené zákonem (§ 68 správního řádu), jeho výrok je dostatečně určitý a srozumitelný a je také náležitě odůvodněn.

Tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí neobsahuje všechny formální náležitosti rozhodnutí správního orgánu požadované ustanovením § 69 odst. 1 správního řádu, je obecné a nekonkrétní. Podle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat také žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitky) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Naprostá obecnost uvedené žalobní námitky brání tomu, aby se jí soud jakkoliv zabýval.

Po provedeném řízení však soud shledal důvodnými námitky vytýkající žalovanému, že v dané věci rozhodl v rozporu se zákonem.

Pro posouzení věci je dle názoru klíčové posouzení otázky, zda lze zaměstnance žalobce, kteří měli v červenci 2007 oprávnění zastupovat ÚZSVM před soudy České republiky, označit za příjemce veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona č. 106/1999 Sb., jak tvrdí žalobce, či nikoliv. V případě kladné odpovědi na tuto otázku má totiž žalovaný, který je jakožto státní orgán nepochybně povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ze zákona povinnost poskytnout případným žadatelům o takovou informaci základní osobní údaje o těchto zaměstnancích v rozsahu stanoveném v § 8b odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., tedy mj. i údaj o jejich jménu a příjmení.

Výše uvedenou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.5.2011 č.j. 5 As 57/2010 – 79. Dovodil, že ustanovení § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v § 8a téhož zákona, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Z uvedeného vyplývá, že *základní osobní údaje (blíže specifikované v § 8b*

odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů.

Výluka z výluky“ zakotvená v § 8b odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., dle Nejvyššího správního soudu svědčí o přesvědčení zákonodárce, že pokud by nebylo v zákoně obsaženo ust. § 8b odst. 2, bylo by třeba poskytnout základní osobní údaje i o každé osobě, které je poskytován starobní, invalidní, vdovský, vdovecký či sirotčí důchod, které je poskytnuta péče hrazená z veřejného zdravotního pojištění, které je poskytnuta některá z dávek státní sociální podpory, z dávek sociální péče, z dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, které je poskytnuto hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, které je poskytnuta státní podpora stavebního spoření či které je poskytnuta státní pomoc při obnově území. Lze tak logicky usoudit, že pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., velice široký okruh osob. Pokládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů.

Protože zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků, je podle Nejvyššího správního soudu ve smyslu § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., příjemcem veřejných prostředků.

Městský soud v Praze se s výše citovanými závěry zcela ztotožňuje a pro stručnost na tomto místě odkazuje na celé odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2011 č.j. 5 As 57/2010 – 79.

Napadené rozhodnutí, stejně jako prvostupňové rozhodnutí ÚZSVM, spočívají na nesprávném právním posouzení věci vycházejícím z mylného názoru žalovaného, že na žádost žalobce nelze aplikovat ustanovení § 8b odst. 1 a 3 zákona č. 106/1999 Sb., protože zaměstnance žalovaného, o jejichž jmenný seznam žalobce usiluje, nelze považovat za příjemce veřejných prostředků. Nesprávnost této úvahy je patrná z výše citovaného závěru Nejvyššího správního soudu, který Městský soud v Praze převzal a podle něhož jsou zaměstnanci veřejné správy (a tedy i zaměstnanci žalovaného) příjemci veřejných prostředků, protože dostávají za svou práci plat, který je jim vyplácen z veřejných prostředků. Vzhledem k této skutečnosti má žalobce podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., právo na poskytnutí informace v podobě jmenného seznamu zaměstnanců žalovaného, kteří měli v červenci 2007 oprávnění zastupovat ÚZSVM před soudy České republiky. Základní osobní údaje ohledně těchto zaměstnanců žalovaného, jejichž poskytnutí se žalobce domáhá, nepřekračují rozsah vymezený v § 8b odst. 3 téhož zákona.

Soud k tomu dodává, že příslušná ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., která povinnému subjektu přímo ukládají povinnost poskytnout žadateli na základě jeho žádosti určité osobní údaje o příjemcích veřejných prostředků, jsou nepochybně *speciální normou* ve vztahu k zákonu o ochraně osobních údajů či ve vztahu k těm ustanovením občanského zákoníku, která se týkají ochrany osobnosti. Splnění uvedené povinnosti proto nemůže být kvalifikováno jako porušení obecných norem obsažených v těchto zákonech.

Nelze přisvědčit ani argumentaci žalovaného o nutnosti souhlasu subjektu údajů (tj. jeho zaměstnanců) se zpracováváním jejich osobních údajů žalovaným pro daný účel. Podle § 5 odst. 2 písm. a/ zákona o ochraně osobních údajů je správce oprávněn zpracovávat

osobní údaje i bez souhlasu subjektu údajů, jestliže provádí zpracování *nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce*. Za takovou povinnost, jejíž plnění opravňuje žalovaného zpracovávat osobní údaje svých zaměstnanců i bez jejich souhlasu, je třeba považovat i povinnost poskytnout příslušné údaje o těchto zaměstnancích – příjemcích veřejných prostředků oprávněným žadatelům podle zákona č. 106/1999 Sb.

To, zda lze příslušného zaměstnance žalovaného na základě žalobcem požadovaných informací identifikovat, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela irelevantní. I kdyby tomu tak bylo, nezbavovalo by to totiž žalovaného povinnosti předmětné informace žalobci poskytnout.

Nad rámec věci samé soud dodává, že zákon č. 106/1999 Sb., skutečně žadateli neukládá povinnost uvádět ve své žádosti, z jakého důvodu o konkrétní informace žádá či jak s nimi v budoucnu hodlá naložit.

S přihlédnutím ke shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1, 3 s.ř.s. a § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.). Soud zároveň se zrušením obou těchto rozhodnutí v souladu s § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., nařídil žalovanému jakožto povinnému subjektu, aby žalobci poskytl požadované informace.

Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a částkou 1.008,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 7.808,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky Mgr. Veroniky Bočanové (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní**

soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. dubna 2013

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.